Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

18 декември 2019 година*

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Спазване на правата върху интелектуална собственост — Директива 2004/48/ЕО — Правна закрила на компютърните програми — Директива 2009/24/ЕО — Лицензионен договор за софтуер — Неразрешена промяна на изходния код на компютърна програма от лицензополучателя в нарушение на лицензионния договор — Иск за нарушение, предявен от автора на софтуера срещу лицензополучателя — Характер на приложимия режим на отговорност“

По дело C-666/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour d'appel de Paris (Апелативен съд Париж, Франция) с акт от 16 октомври 2018 г., постъпил в Съда на 24 октомври 2018 г., в рамките на производство по дело

IT Development SAS

срещу

Free Mobile SAS,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: E. Regan, председател на състава, I. Jarukaitis (докладчик), E. Juhász, M. Ilešič и C. Lycourgos, съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за IT Development SAS, от B. Lamon, адвокат,

– за Free Mobile SAS, от J. Fréneaux, адвокат,

– за френското правителство, от R. Coesme, A.-L. Desjonquères и A. Daniel, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от É. Gippini Fournier, S. L. Kalėda и от J. Samnadda, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 септември 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, 2004 г., стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56) и член 4 от Директива 2009/24/ЕО на Европейскоя парламент и на Съвета от 23 април 2009 година относно правната закрила на компютърните програми (ОВ L 111, 2009 г., стр. 16).

2 Запитването е отправено в рамките на правен спор, воден между IT Development SAS и Free Mobile SAS, по повод на твърдяно нарушение на авторските права върху софтуер и настъпилата от него вреда.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2004/48

3 Съображения 10, 13 и 15 от Директива 2004/48 гласят:

„(10) Настоящата директива има за цел да сближи [законодателствата на държавите членки], за да се гарантира висока, равностойна и еднаква степен на закрила във вътрешния пазар.

[…]

(13) Необходимо е приложното поле на настоящата директива да се определи във възможно най-широк мащаб, за да се обхванат всички права върху интелектуална собственост, регулирани от разпоредбите на [правото на Съюза] в тази област, и/или от националното законодателство на съответната държава членка.[…]

[…]

(15) Настоящата директива не засяга материалното право в областта на интелектуалната собственост […]“.

4 Член 1 от посочената директива определя нейния предмет и има следното съдържание:

„Настоящата директива се отнася за мерките, процедурите и средствата за защита, които са необходими за гарантиране спазването на правата върху интелектуална собственост. […]“.

5 Член 2 от тази директива е озаглавен „Обхват“ и предвижда:

„1. Без да се засягат средствата, които са или могат да бъдат предвидени в законодателството на [Съюза] или в националното законодателство, доколкото тези средства могат да са по-благоприятни за притежателите на права, мерките, процедурите и средствата за защита,

предвидени в настоящата директива, се прилагат в съответствие с член 3 за всички нарушения на права върху интелектуална собственост, както е предвидено в законодателството на [Съюза] и/или в националното законодателство на съответната държава членка.

[…]

3. Настоящата директива не засяга:

а) разпоредбите на [Съюза], които регулират материалното право върху интелектуалната собственост […]

[…]“.

6 Член 3 от Директива 2004/48 е озаглавен „Общо задължение“ и гласи:

„1. Държавите членки предвиждат мерки, процедури и средства, които са необходими за гарантиране на изпълнението на права върху интелектуалната собственост, обхванати от настоящата директива. Тези мерки, процедури и средства за защита са лоялни и справедливи и не могат да бъдат ненужно сложни или скъпи, нито да са свързани с неразумни срокове или с неоправдани забавяния.

2. Също така тези мерки, процедури и средства за защита са ефективни, пропорционални и разубеждаващи и се прилагат по начин, чрез който се избягва създаването на препятствия пред законната търговия и се предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях“.

7 Член 4 от тази директива е озаглавен „Лица, които имат право да подадат заявление за прилагане на мерките, процедурите и средствата за защита“ и има следното съдържание:

„Държавите членки признават следните лица като такива, които имат право да търсят прилагане на тези мерки, процедури и средства за защита, посочени в настоящата глава:

а) притежателите на права върху интелектуалната собственост в съответствие с разпоредбите на приложимото законодателство;

[…]“.

Директива 2009/24

8 Съгласно съображение 15 от Директива 2009/24:

„Неразрешеното възпроизвеждане, превеждане, адаптиране или преработване на формата на кода, в която копие от компютърна програма е било предоставено, представлява нарушение на изключителните права на автора […]“.

9 Член 1 от Директива 2009/24 определя нейния предмет и в параграф 1 от него се предвижда:

„В съответствие с разпоредбите на настоящата директива държавите членки закрилят с авторско право компютърните програми като литературни произведения по смисъла на Бернската конвенция за закрила на литературните и художествените произведения […]“.

10 Член 4 от тази директива е озаглавен „Ограничени действия“ и предвижда:

„1. При спазване на разпоредбите на членове 5 и 6 изключителните права на носителя на правата по смисъла на член 2 включват правото да извършва или да разрешава:

[…]

б) превеждането, адаптирането, обработката и всякакво друго изменяне на компютърна програма и възпроизвеждането на съответните резултати, без да се накърняват правата на лицето, което изменя програмата;

[…]“.

11 Член 5 от посочената директива е озаглавен „Изключения от ограничените действия“ и параграф 1 от него гласи:

„При липсата на специални договорни клаузи действията, посочени в член 4, параграф 1, букви а) и б), не изискват разрешението на носителя на право, когато те са необходими за използването на компютърната програма в съответствие с нейното предназначение от лицето, което законно я е придобило, включително за отстраняване на грешки“.

12 Съгласно член 8, първа алинея от Директива 2009/24 нейните разпоредби не засягат каквито и да е други правни разпоредби, като отнасящите се в частност до договорното право.

Френското право

13 Член L. 112-2 от Кодекса за интелектуалната собственост предвижда:

„За интелектуални произведения по смисъла на този кодекс се считат:

[…]

13° Софтуерът, включително подготвителният материал за разработката;

[…]“.

14 Съгласно член L. 122-6 от този кодекс:

„Освен ако в член L. 122-6-1 не е предвидено друго, правото на ползване, с което разполага авторът на софтуер, включва правото да извършва и да разрешава:

1° Постоянното или временното възпроизвеждане на софтуер […];

2° Превеждането, адаптирането, обработката или всякакво друго изменяне на софтуер и възпроизвеждането на съответните резултати;

[…]“.

15 Член L. 122-6-1 от посочения кодекс предвижда:

„I. За действията, посочени в член L. 122-6, 1° и 2°, не се изисква разрешението на автора, когато те са необходими за използването на софтуера в съответствие с неговото предназначение от лицето, което има право да го ползва, включително за отстраняване на грешки.

Авторът може с договор да си запази правото да отстранява грешките и да определя особените условия, на които трябва да отговарят предвидените в член L. 122-6, 1° и 2° действия, необходими за използването на софтуера в съответствие с неговото предназначение от лицето, което има право да го ползва.

[…]“.

16 Член L. 335-3, втора алинея от същия кодекс има следното съдържание:

„Нарушение на авторските права е и нарушението на едно от правата на автора на софтуер, определени в член L. 122-6“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

17 С договор от 25 август 2010 г., изменен с допълнително споразумение от 1 април 2012 г., IT Development предоставя лиценз на Free Mobile — телефонен оператор, предлагащ на френския пазар абонаментни планове за мобилни услуги — и сключва с него договор за поддръжка на софтуерен пакет, наречен ClickOnSite — централизиран софтуер за управление на проекти, чието предназначение е да позволи на Free Mobile да организира и проследява в реално време поетапното инсталиране на всичките му антени за радиотелефония от екипите му и от външните доставчици на технически услуги.

18 На 18 юни 2015 г. IT Development предявява иск срещу Free Mobile пред Tribunal de grande instance de Paris (Окръжен съд Париж, Франция) за нарушение на авторските права върху софтуера ClickOnSite и за обезщетяване на претърпените вреди. То упреква Free Mobile, че е променило софтуера, създавайки по-конкретно нови формуляри. Освен съществения според него характер на тези промени в подкрепа на твърдението си, че Free Mobile нямало право да ги извърши, IT Development изтъква по-специално установеното в член 6 от лицензионния договор, озаглавен „Обхват на лицензионния договор“, съгласно който на клиента по същество изрично се забранява да възпроизвежда пряко или косвено софтуерния пакет, да декомпилира или да извършва действия по обратен инженеринг спрямо него, както и да изменя, да поправя, да адаптира, да създава производни и допълнителни произведения във връзка с този софтуер.

19 Free Mobile предявява насрещен иск за злоупотреба с процесуални права, като поддържа, че исканията на IT Development са недопустими и неоснователни.

20 С решение от 6 януари 2017 г. Tribunal de grande instance de Paris обявява за недопустими претенциите на IT Development, предявени на основание на деликтната отговорност на Free Mobile, отхвърля предявеното от последното искане за обезщетение поради злоупотреба с процесуални права и осъжда IT Development да заплати съдебните разноски. Посоченият съд приема, че били налице два отделни режима за отговорност в областта на интелектуалната собственост, единият от които е режимът на деликтната отговорност в случай на нарушаване на определените по закон права на автора на софтуера да го използва, а другият е режимът на договорна отговорност в случай на нарушаване на право на автора, което е изрично запазено по договор, както и че в конкретния случай Free Mobile явно е упреквано в неизпълнението на договорни задължения, които са предмет на иск за договорна отговорност, а не представляват действия на непозволено увреждане, с които се нарушават авторските права върху софтуер.

21 IT Development подава до Cour d’appel de Paris (Апелативен съд Париж, Франция) апелативна жалба срещу това решение, като иска от него да отправи преюдициален въпрос до Съда, да отмени решението на първоинстанционния съд и да обяви предявения от него иск за установяване на нарушение на авторски права за допустим. То иска и да се установи, че направените от Free Mobile промени в софтуера представляват нарушение на авторски права,

посоченото дружество да бъде осъдено да му заплати сумата 1 440 000 EUR като обезщетение за претърпяната вреда, както и при условията на евентуалност Free Mobile да бъде осъдено на договорно основание да му плати сумата 840 000 EUR като обезщетение за тази вреда. Освен това то иска във всички случаи да се забрани на Free Mobile и на неговия подизпълнител, Coraso, да използват софтуера и да извличат и използват повторно получените от него данни, а при неспазването на тази забрана да им бъде наложена глоба.

22 Free Mobile иска от Cour d'appel de Paris по-специално да потвърди постановеното в решението на първоинстанционния съд, да осъди IT Development да му плати сумата 50 000 EUR като обезщетение за вреди поради злоупотребата с процесуални права и да обяви всички искания на IT Development за недопустими и във всички случаи за неоснователни.

23 Запитващата юрисдикция посочва, че френското право в областта на гражданската отговорност се основава на принципа за недопускане на кумулиране на деликтната и договорната отговорност, което означава, от една страна, че едно лице не може да носи отговорност на договорно и на деликтно основание по отношение на друго лице за едни и същи действия, а от друга страна, когато тези лица са обвързани от действителен договор и вредата, претърпяна от едното от тях, е в резултат на неизпълнението или неточното изпълнение на едно от задълженията по договора, договорната отговорност изключва деликтната отговорност. Освен това тя посочва, че във френското право за нарушение на авторско право, което първоначално е престъпление, се носи деликтна отговорност, но че в този правен ред няма разпоредба, съгласно която не можело да е налице нарушение на авторско право, ако страните са обвързани от договор. В това отношение например можело да се предяви иск за нарушение на права в областта на патентите и марките срещу лицензополучател, който е нарушил ограниченията по своя договор.

24 Запитващата юрисдикция обаче отбелязва, че член 2 от Директива 2004/48, който определя нейния обхват, по принцип предвижда, че предвидените в нея мерки, процедури и средства за защита се прилагат за всички нарушения на права върху интелектуална собственост, без да се прави разграничение дали това нарушение е последица от неизпълнението на договор или не.

25 При тези обстоятелства Cour d'appel de Paris решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Когато лицето, получило лиценз за софтуер, не изпълнява условията на лицензионен договор за софтуер (поради изтичане на пробен период, превишаване на броя на разрешените ползватели или на друга мерна единица като процесорите, които могат да бъдат използвани с оглед изпълнение на инструкциите на софтуера, или поради промяна на изходния код на софтуера, когато съгласно лиценза такова право има само първоначалният титуляр на правото), представлява ли това:

– нарушение на авторските права (по смисъла на Директива [2004/48]) на носителя на правата върху софтуера, посочени в член 4 от Директива [2009/24] относно правната закрила на компютърните програми,

– или в този случай може да се приложи друг правен режим като общия правен режим на договорната отговорност?“.

По преюдициалния въпрос

26 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на установеното с член 267 ДФЕС сътрудничество между националните юрисдикции и Съда последният трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши

спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени (решения от 28 юни 2018 г., Crespo Rey, C-2/17, EU:C:2018:511, т. 40 и от 26 септември 2019 г., UTEP 2006., C-600/18, EU:C:2019:784, т. 17 и цитираната съдебна практика).

27 В настоящия случай от преписката, с която разполага Съдът, е видно, че проблематиката по делото по главното производство се отнася до прилагането на принципа за забрана на кумулиране, въз основа на който деликтната отговорност трябва да се изключи, когато иск като разглеждания в главното производство има за основание твърдяното неизпълнение на договорни задължения, а не действия по нарушаване на авторски права, които по естеството си представляват непозволено увреждане.

28 Както посочва запитващата юрисдикция, този принцип на френското право означава, че от една страна, едно лице не може да носи отговорност на договорно и на деликтно основание по отношение на друго лице за едни и същи действия, а от друга страна, че когато тези лица са обвързани от действителен договор и вредата, претърпяна от едното от тях, е в резултат на неизпълнението или неточното изпълнение на едно от задълженията по договора, договорната отговорност изключва деликтната отговорност.

29 Запитващата юрисдикция отбелязва и че съгласно френското право нарушението на авторски права представлява престъпление, което обичайно се свързва с деликтна отговорност, а не с неизпълнение на договор. Освен това в писменото си становище френското правителство посочва, че във френското право терминът „contrefaçon“ е отражение на израза „нарушение на права върху интелектуалната собственост“ по смисъла Директива 2004/48, така че разпоредбите във френското право относно иска за установяване на нарушение на авторски права представляват транспониране на посочената директива.

30 Предвид изложеното следва да се приеме, че с въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали директиви 2004/48 и 2009/24 трябва да се тълкуват в смисъл, че нарушението на клауза от лицензионен договор за компютърна програма, която се отнася до правата върху интелектуална собственост на притежателя на авторските права върху тази програма, попада в обхвата на понятието „нарушение на права върху интелектуалната собственост“ по смисъла на Директива 2004/48 и поради това посоченият притежател на права трябва да може да се ползва от предвидените в последната директива гаранции независимо от приложимия съгласно националното право режим на отговорност.

31 Важно е да се отбележи, че в поставения въпрос запитващата юрисдикция изброява няколко възможни форми на нарушение на лицензионен договор за софтуер, а именно незачитане на изтеклия пробен период от страна на получилия лиценз за софтуер, превишаване на броя на разрешените ползватели или на друга мерна единица като процесорите, които могат да бъдат използвани с оглед изпълнение на инструкциите на софтуера, или промяна в изходния код на софтуера, когато съгласно лиценза такова право има само първоначалният титуляр на правото. В делото по главното производство обаче се разглежда само последният от тези примерни случаи, поради което в настоящото производство следва да се разгледа само той.

32 Що се отнася до Директива 2009/24, която установява материалните права на авторите на компютърни програми, следва да се отбележи, че съгласно член 1 от нея държавите членки са длъжни да закрилят с авторско право компютърните програми като литературни произведения. Съгласно член 4 от тази директива изключителните права на носителя на правата върху тези програми, които държавите членки трябва да закрилят, включват — с някои предвидени в нея изключения — по-специално правото да се превежда и да се разрешава превеждането, адаптирането, обработката и всякакво друго изменяне на компютърна програма. Следователно забраната да ес променя изходния код на софтуер, спада към авторските права върху компютърна програма, чиято закрила предвижда Директива 2009/24. Следва да се добави, че

съгласно член 3 от посочената директива такава закрила се предоставя на всички физически или юридически лица, които отговарят на изискванията по националното законодателство за интелектуалната собственост, приложимо за литературните произведения.

33 Следователно Директива 2009/24 не поставя закрилата на правата на притежателя на авторски права върху компютърна програма в зависимост от въпроса дали твърдяното нарушение на тези права представлява нарушение на лицензионен договор или не.

34 В това отношение следва да се отбележи, че съображение 15 от посочената директива само посочва, че адаптирането или преработването на формата на кода, в която е било предоставено копие от компютърна програма, представлява нарушение на изключителните права на автора, без изобщо да уточнява дали това нарушение има договорен или друг произход.

35 Що се отнася до Директива 2004/48, както следва от съображения 10 и 15 и от член 1 от нея, тя предвижда мерките, процедурите и средствата за защита, които са необходими за гарантиране спазването на правата върху интелектуална собственост, като това включва правата от обхвата на Директива 2009/24.

36 Съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2004/48 тя се прилага за „всички нарушения на права върху интелектуална собственост“. От текста на тази разпоредба, и по-специално от местоимението „всички“, следва, че Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че в нейния обхват попадат и нарушенията, които произтичат от неизпълнение на договорна клауза относно използването на право върху интелектуална собственост, включително правото на автор на компютърна програма.

37 Тази констатация се потвърждава както от целите на Директива 2004/48, така и от контекста, в който се вписа член 2, параграф 1 от нея, който съгласно постоянната практика на Съда трябва да се вземе предвид при тълкуването на тази разпоредба (вж. в този смисъл решение от 26 май 2016 г., Envirotec Denmark, C-550/14, EU:C:2016:354, т. 27 и цитираната съдебна практика).

38 На първо място, що се отнася до целта на Директива 2004/48, от съображения 10 и 13 от нея следва съответно, че нейната цел е да сближи законодателните системи на държавите членки, за да се гарантира висока, равностойна и еднаква степен на закрила във вътрешния пазар, и че е необходимо приложното поле на тази директива да се определи във възможно най-широк мащаб, за да се обхванат всички права върху интелектуална собственост, уредени от разпоредбите на Съюза в тази област или от националното законодателство на съответната държава членка.

39 Освен това Съдът е постановил, че целта на Директива 2004/48 се състои в това държавите членки да гарантират ефективната защита на интелектуалната собственост именно в информационното общество (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2011 г., L'Oréal и др., C-324/09, EU:C:2011:474, т. 131).

40 От практиката на Съда следва също така, че разпоредбите на тази директива целят да уредят аспектите на правата върху интелектуална собственост, свързани, от една страна, със спазването на тези права и от друга страна, с нарушенията на последните, като изискват наличието на ефективни правни средства за защита, предназначени да предотвратят, преустановят или поправят всяко нарушение на съществуващо право върху интелектуална собственост (вж. в този смисъл решение от 10 април 2014 г., ACI Adam и др., C-435/12, EU:C:2014:254, т. 61 и цитираната съдебна практика).

41 На следващо място, що се отнася до контекста, в който се вписва член 2, параграф 1 от Директива 2004/48, в член 4 от нея се предвижда, че всеки притежател на права върху интелектуална собственост има право да търси прилагане на предвидените в нея мерки,

процедури и средства за защита съгласно разпоредбите на приложимото законодателство. За възможността да се предявяват такива искания, няма обаче никакво ограничение във връзка с обстоятелството дали нарушението на тези права е с договорен или с друг произход.

42 Предвид изложеното следва да се установи, че нарушението на клауза от лицензионен договор за компютърна програма, която се отнася до правата върху интелектуална собственост на притежателя на авторските права върху тази програма, попада в обхвата на понятието „нарушение на права върху интелектуална собственост“ по смисъла на Директива 2004/48 и поради това посоченият притежател на права трябва да се ползва от предвидените в тази директива гаранции.

43 При все това обаче, макар Директива 2004/48 да има за цел да установи мерки, процедури и средства за защита за притежателите на права върху интелектуална собственост, като това включва предвидените в Директива 2009/24 авторски права върху компютърни програми, първата директива не определя точните условия за прилагане на тези гаранции и не предвижда прилагането на конкретен режим на отговорност в случай на нарушение на тези права.

44 От това следва, че националният законодател остава свободен да определи конкретните условия за закрила на тези права и да определи по-специално договорното или деликтно естество на иска, с който разполага техният притежател спрямо получилия лиценз за компютърна програма в случай на нарушение на тези права върху интелектуална собственост. Във всички случаи обаче е необходимо да се спазват изискванията на Директива 2004/48.

45 Във връзка с последното по-специално от член 3 от тази директива следва, че мерките, процедурите и средствата за защита, необходими, за да се гарантира спазването на права върху интелектуалната собственост, трябва да са лоялни и справедливи и не трябва да бъдат ненужно сложни или скъпи, нито да са свързани с неразумни срокове или с неоправдани забавяния. Те трябва също така да са ефективни, пропорционални и разубеждаващи и се прилагат по начин, чрез който се избягва създаването на препятствия пред законната търговия и се предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях.

46 От изложените съображения следва, че държавите членки са компетентни да определят приложимия режим на отговорност в случай на нарушение на авторските права върху компютърна програма от получилия лиценз за тази програма. Прилагането на конкретен режим на отговорност в никакъв случай не трябва обаче да представлява пречка за установената в директиви 2004/48 и 2009/24 ефективна закрила на правата върху интелектуална собственост на притежателя на авторски права върху тази програма.

47 В конкретния случай запитващата юрисдикция отбелязва, че нито една разпоредба в националното право относно нарушението на авторски права не предвижда изрично, че може да се твърди наличието на такова нарушение, само ако страните не са обвързани с договор. Тя посочва също така, че в най-общ смисъл нарушението на авторски права се дефинира като нарушаване на право върху интелектуална собственост, по-специално нарушаването на някое от авторските права върху компютърна програма.

48 В това отношение съгласно постоянната практика на Съда националната юрисдикция е длъжна съгласно принципа на съответстващо тълкуване на вътрешното право във възможно най-голяма степен да тълкува вътрешното право в съответствие с изискванията на правото на Съюза и така в рамките на своята компетентност да осигури пълната ефективност на правото на Съюза, когато се произнася по спора, с който е сезирана. Този принцип изисква националната юрисдикция да вземе предвид националното право като цяло, за да прецени доколко то може да се приложи така, че да не доведе до резултат, който противоречи на правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 19 декември 2013 г., Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, т. 75 и 76 и от

24 юни 2019 г., Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 55). Предвид посочените в предходната точка обстоятелства и освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, изглежда, че в случая е възможно тълкуване в съответствие с изискванията на директиви 2004/48 и 2009/24.

49 По изложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че директиви 2004/48 и 2009/24 трябва да се тълкуват в смисъл, че нарушението на клауза от лицензионен договор за компютърна програма, която се отнася до правата върху интелектуална собственост на притежателя на авторските права върху тази програма, попада в обхвата на понятието „нарушение на права върху интелектуалната собственост“ по смисъла на Директива 2004/48 и поради това посоченият притежател на права трябва да може да се ползва от предвидените в последната директива гаранции, независимо от приложимия съгласно националното право режим на отговорност.

По съдебните разноски

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост и Директива 2009/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година относно правната закрила на компютърните програми трябва да се тълкуват в смисъл, че нарушението на клауза от лицензионен договор за компютърна програма, която се отнася до правата върху интелектуална собственост на притежателя на авторските права върху тази програма, попада в обхвата на понятието „нарушение на права върху интелектуалната собственост“ по смисъла на Директива 2004/48 и поради това посоченият притежател на права трябва да може да се ползва от предвидените в последната директива гаранции, независимо от приложимия съгласно националното право режим на отговорност.

Подписи